

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 33D/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 9621200073
Dátum vydania rozhodnutia: 2. augusta 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:9621200073.1

ROZHODNUTIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnom senáte zloženom z predsedu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., sudkyne JUDr. Violy Takáčovej, PhD., sudkyne Mgr. Kristíny Babiakovej, prísediacej sudkyne JUDr. Zdenky Benčíkovej a prísediaceho sudcu prof. JUDr. Mgr. Vojtecha Vladára, PhD., vo veci navrhovateľa: JUDr. O. G., nar. XX.X.XXXX, trvalo bytom A. XXXX/XX, A. - Z. Z., sudca Krajského súdu v A. - konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu Disciplinárneho senátu sp. zn. 3Ds 3/2019 zo dňa 8.12.2020 o zamietnutí návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti písomného napomenutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky - zo dňa 19.11.2019 - č.: 37286/2019/151 - na neverejnom zasadnutí 2. augusta 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozhodnutie disciplinárneho senátu sp. zn. 3Ds 3/2019 zo dňa 8.12.2020 podľa § 46 ods. 5 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v spojení s § 117 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, p o t v r d z u j e.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napomenutie udelené ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky

1. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej ako „minister“ alebo „minister spravodlivosti“) udelil dňa 19. novembra 2019 (č.: 37286/2019/151) sudcovi Krajského súdu v A. - JUDr. O. G., nar. XX.X.XXXX, trvalo bytom A. XXXX/XX, A. - Z. Z., XXX XX A. (ďalej ako „sudca“ alebo „JUDr. G.“) písomné napomenutie (ďalej ako „písomné napomenutie“ alebo „napomenutie“) - podľa § 117 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o sudcoch a prísediacich“).

2. Písomné napomenutie udelil minister sudcovi „za nedostatky v práci menšieho významu spočívajúce v tom, že ako predseda senátu a sudca spravodajca vo veci vedenej na Krajskom súde v A. pod sp. zn. 6CoKR/2/2016 svojou nečinnosťou porušil § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich a

spôsobil zbytočné prietahy, keď v uvedenej veci nekonal, hoci bol povinný konať, a to v období od 5.4.2016, kedy mu bola vec predložená za účelom rozhodnutia o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie až do dňa 12.3.2019, kedy určil miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia na deň 19.3.2019“.

3. Písomné napomenutie odôvodnil minister tým, že mu dňa 4.3.2019 bola na vedomie doručená žiadosť obchodnej spoločnosti H.Á. O., V..Z.. o poskytnutie informácie ohľadne konania vedeného pod sp. zn. 6CoKR/2/2016 - sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá bola prioritne adresovaná predsedníčke Krajského súdu v A. (ďalej ako „krajský súd“). Z odpovede predsedníčky krajského súdu na uvedenú sťažnosť minister zistil, že vec (odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie - Okresného súdu A. - č. k. 1Cbi/9/2015-442 zo dňa 7.12.2015) napadla na krajský súd dňa 5.4.2016, pričom krajský súd o tomto odvolaní rozhodol až dňa 19.3.2019. Rozhodnutie bolo vypracované a spis bol dňa 21.3.2019 vrátený súdu prvej inštancie.

4. Po zistení týchto skutočností, minister požiadal predsedníčku krajského súdu, ako aj sudcu o zaslanie ich vyjadrenia k možnému vyvodu disciplinárnej zodpovednosti voči sudcovi za spôsobenie prietahov v konaní, príp. uloženia písomného napomenutia podľa § 117 ods. 7 zákona o sudcoch a príseďiacich.

5. Predsedníčka krajského súdu poukázala na to, že u sudcu sa jedná o ojedinelý prípad prietahov. Vo veci neuplatnila svoju disciplinárnu právomoc, keďže doteraz bola zo strany vedenia krajského súdu spokojnosť s vybavovaním vecí dotýčným sudcom.

6. Sudca sa na výzvu ministra vyjadril tak, že vec sp. zn. 6CoKR/2/2016 bola vecou skutkovo a právne náročnou. Spis mal cca 500 strán, išlo o spor vyvolaný v reštrukturalizačnom konaní, v ktorom sa žalobca domáhal určenia nespornosti celkovo 8 prihlásených pohľadávok, ktoré mali rozdielny právny základ a ktoré boli správcom popreté z rôznych dôvodov. Uviedol, že ani v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uvedená vec nespĺňala podmienky prednostného vybavenia. Konštatoval, že počas jeho pôsobenia na krajskom súde mu nebol nikdy pozastavený, resp. znížený nápad vecí (na rozdiel od viacerých kolegov) a že okrem obchodnoprávnej agendy vybavoval aj civilnú agendu (vrátane exekučnej). Poukázal na to, že počas jeho celého pôsobenia na krajskom súde veci vybavoval v počtoch, ktoré prevyšovali celorepublikový priemer odvolacích súdov. Zároveň uviedol, že mu boli v rámci prerozdeľovania agendy predložené na rozhodnutie aj veci, ktoré pôvodne mali rozhodnúť iní kolegovia. Dôvodil tiež, že spis si museli naštudovať aj ďalší dvaja členovia senátu 6CoKR. Za relevantné považoval sudca aj to, že v rozhodnom čase sa mu narodilo tretie dieťa (syn) so závažnými zdravotnými problémami, pričom aj vzhľadom na vek dieťaťa bolo potrebné, aby ho na zdravotnícke úkony sprevádzal rodič, čo robil buď on alebo manželka. Uviedol, že je nielen predsedom senátu, ale aj členom senátu v ďalších dvoch senátoch, resp. zastupujúcim členom v iných senátoch. Z tohto dôvodu „svoje veci, ktoré napadli do jeho senátu, dorábal po večeroch, kde sa mohlo stať, že opomenul, resp. pozabudol na spis sp. zn. 6CoKR/2/2016“. Akonáhle bol na túto skutočnosť upozornený vedením krajského súdu, za cca 2 týždne od doručenia predmetnej sťažnosti na prietahy v konaní, vec vybavil.

7. Z vyžiadaného spisu sp. zn. 6CoKR/2/2016 minister spravodlivosti zistil, že predseda senátu a sudca spravodajca (JUDr. O. G.) od 5.4.2016 až do dňa 12.3.2019 v predmetnej veci nevykonali žiadny úkon. Dňa 12.3.2019 určil miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia na deň 19.3.2019, keď vo veci senát aj rozhodol. Spis spolu s písomným vyhotovením rozsudku bol Okresnému súdu A. doručený dňa 22.3.2019. Z obsahu spisového materiálu mal minister za preukázané, že v uvedenom čase (5.4.2016 - 12.3.2019) bol sudca v predmetnej veci absolútne nečinný.

8. Vychádzajúc z uvedeného, minister spravodlivosti ustálil, že neboli zistené žiadne objektívne relevantné skutočnosti, ktoré by zákonnému sudcovi bránili v predmetnej veci konať plynulo a bez prietahov. Na tomto základe dospel k záveru, že „predseda senátu a sudca spravodajca JUDr. O. G. zavinene nepostupoval v zmysle ustanovení zákona o sudcoch a príseďiacich upravujúcich povinnosti sudcu konať plynulo bez zbytočných prietahov.“.

9. Minister pri vyvodzovaní disciplinárnej zodpovednosti prihliadol na rozsah a povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia. Prihliadol na vyjadrenie predsedníčky krajského súdu, ktorá deklarovala, že v prípade sudcu išlo o „ojedinelý prípad“. Ďalej minister prihliadol na celkovú zaťaženosť sudcu, ako aj na to, že mu nebol znížený, ani pozastavený nápad vecí. Vychádzajúc z celkového štatistického hľadiska prihliadal tiež na to, že pracovné výsledky sudcu v obchodnoprávnej agende boli nadštandardné, resp. porovnateľné s jeho kolegami.

10. Rovnako prihliadal minister na to, že ku spáchaniu skutku zo strany sudcu došlo z nedbanlivosti, keď sám sudca vo svojom vyjadrení „priznal, že opomenul, resp. pozabudol na spis sp. zn. 6CoKR/2/2016“. V prospech sudcu hodnotil minister aj skutočnosť, že od predloženia sťažnosti na priet'ahy v konaní do napísania rozsudku a odoslania spisu na súd prvej inštancie prešli iba dva týždne. Zároveň vzal do úvahy aj skutočnosť, že syn sudcu má zdravotné problémy, čo mohlo mať vplyv na schopnosť sudu sústrediť sa na vybavenie predmetnej reštančnej veci.

11. V závere písomného napomenutia minister sumarizoval, že k priet'ahom v konaní v trvaní takmer troch rokov síce došlo, ale išlo o ojedinelý prípad nečinnosti sudcu, pričom už skôr došlo k promptnému odstráneniu tohto stavu nečinnosti, a preto považoval za postačujúce disciplinárne opatrenie - uloženie písomného napomenutia za nedostatky v práci menšieho významu.

II.

Návrh sudcu na určenie neplatnosti písomného napomenutia, vyjadrenie ministra spravodlivosti k podanému návrhu

12. Písomné napomenutie sudca riadne a včas napadol podaním zo dňa 3.12.2019 doručeným prvostupňovému disciplinárnemu senátu dňa 6.12.2019 (ďalej ako „návrh“ alebo „návrh na určenie neplatnosti napomenutia“). Sudca sa podaným návrhom domáhal toho, aby disciplinárny senát podľa § 117 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. určil, že písomné napomenutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 19.11.2019 - č. 37286/2019/151 udelené sudcovi JUDr. O. G. je neplatné.

13. Návrh na určenie neplatnosti napomenutia odôvodnil sudca formálnymi nedostatkami uloženého napomenutia, keď uviedol, že výrok napomenutia obsahuje iba neurčité vymedzenie skutku. Namietal, že hoci mu bolo písomné napomenutie uložené oprávnenou osobou za nedostatky v práci menšieho významu, aj toto napomenutie musí mať náležitosti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, a to napriek tomu, že jeho vydaniu nepredchádzalo disciplinárne konanie. Písomné napomenutie, ktoré mu bolo uložené, je potrebné považovať za disciplinárne opatrenie, čo vyplýva - okrem iného - z toho, že je upravené medzi disciplinárnymi opatreniami podľa zákona o sudcoch a prísediach, ako aj z toho, že je preskúmateľné v disciplinárnom konaní. Takýto výklad je podľa jeho názoru potrebné uplatňovať najmä s prihliadnutím na princíp právnej istoty a - naopak - opačný výklad by bol právne neudržateľný, keďže by nebolo zrejmé, aké náležitosti by malo písomné napomenutie obsahovať a záviselo by to od ľubovôle toho, kto udeľuje písomné napomenutie.

14. Ďalej namietal, že v prejednávanej veci výrok písomného napomenutia obsahuje iba neurčité vymedzenie skutku a zákonné ustanovenie právneho predpisu, ktorý mal porušiť (§ 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach). Má za to, že z výroku nie je možné zistiť, aká povinnosť mala byť v konaní sudcu porušená, ako ani to, či sa konania, ktoré sa mu kladie za vinu, dopustil z nedbanlivosti alebo úmyselne. V súhrne mal za to, že písomné napomenutie ministra je nepreskúmateľné „pre jeho formálne nedostatky v jeho výrokovej časti, ako aj kvôli neurčitosti, keď vo výroku písomného napomenutia sa neuvádza forma zavinenia“.

15. Sudca ďalej napadol nedostatočné odôvodnenie písomného napomenutia. Poukazoval na to, že odôvodnenie písomného napomenutia je nepresvedčivé, nepreskúmateľné a vzájomne si protirečiace. V konkrétnostiach poukázal najmä na nasledovné:

15.1 v odôvodnení písomného napomenutia absentuje postoj ministra spravodlivosti k obtiažnosti veci, v ktorej malo dôjsť k nečinnosti sudcu, resp. k jeho skutkovej a právnej náročnosti. Uviedol, že

ide o spor vyvolaný v reštrukturalizačnom konaní, v ktorom sa žalobca domáhal určenia platnosti 8 pohľadávok v celkovej výške 899.699,34 Eur (pričom právnym základom ich vzniku boli rôzne právne tituly). Poukázal na to, že žalobca sa domáhal aj určenia nespornosti prihláseného zabezpečovacieho práva k týmto pohľadávkam, ako aj na rozsah súdneho spisu (cca 500 strán).

15.2 podľa názoru sudcu, nie je pravdou, že by neexistovali objektívne relevantné skutočnosti, ktoré by mu bránili v predmetnej veci konať plynulo a bez prietáhov. Uviedol, že v rozhodnom čase mu napadli prioritné veci ako napr. neodkladné opatrenie, zabezpečovacie opatrenie, poručenské veci, registrové veci, konanie o námietke nepríslušnosti a zaujatosti a pod. Naopak, opätovne poukázal na to, že vec sp. zn. 6CoKR/2/2016 nespĺňala podmienky prednostného vybavenia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

15.3 sudca namietol údajný rozpor v písomnom napomenutí, ak na strane jednej minister spravodlivosti poukazuje na to, že sudca vykazoval porovnateľné alebo nadštandardné výkony (v porovnaní s jeho kolegami), avšak napriek tomu pristúpil k uloženiu písomného napomenutia (disciplinárneho opatrenia). V nadväznosti na to uvádza, že nielen v roku 2016, ale aj v roku 2017 mal v porovnaní s kolegami vybavujúcimi obchodnoprávnu agendu najvyšší počet vybavených vecí. Podľa názoru sudcu je písomné napomenutie vnútorne rozporné, ak minister poukazuje na jeho nadštandardné, resp. porovnateľné čísla (v komparatívnom režime s jeho kolegami), na prerozdelenie vecí po kolegoch, na to, že mu nebol znížený, ani pozastavený nápad vecí, avšak zároveň konštatuje, že neexistovali okolnosti, ktoré by mu bránili v predmetnej veci konať plynulo a bez prietáhov. Konštatuje, že v porovnaní s kolegami z obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v A. patrí k sudcom s najviac vybavenými vecami.

15.4 uvádza, že v porovnaní s inými kolegami, jemu nápad vecí nebol nikdy znížený, ani pozastavený a že okrem všeobecnej obchodnoprávnej agendy vybavoval aj špecializovanú obchodnoprávnu agendu (a to veci zmenkové, konkurzné a iné - CoZm, CoKR, Ncb a CobVo). Popri týchto veciach mal nápad aj v civilnej odvolacej a exekučnej odvolacej agende - vrátane dedičskej a poručenskej agendy. Poukazuje na to, že z uvedeného vyplýva, že na Krajskom súde v A. neexistuje reálna možnosť špecializácie („aj napriek ministrom deklarovanej špecializácii sudcov na vybavovanie konkrétnych agend“). Berúc do úvahy uvedené, ako aj skutkovú a právnú náročnosť veci sp. zn. 6CoKR/2/2016, sudca nesúhlasí so závermi ministra o tom, že by neexistovali objektívne okolnosti, ktoré sudcovi bránili v predmetnej veci konať plynulo a bez prietáhov.

15.5 poukazuje na to, že mu okrem jeho vlastnej agendy do oddelenia napadli aj veci, ktoré pôvodne rozhodovali iní kolegovia - sudcovia (2016 - 2018 - JUDr. W., JUDr. Š., JUDr. Š., JUDr. H.). Navyše, v čase dočasného pridelenia JUDr. I., mal v tomto období zvýšený nápad vecí o 1/3, pričom po skončení dočasného pridelenia menovaného sudcu, v súdnom oddelení JUDr. G. ostalo po JUDr. I. ako sudcovi - spravodajcovi nerozhodnutých 26 civilných vecí a 19 nerozhodnutých obchodnoprávných vecí.

15.6 podľa názoru sudcu, minister sa so všetkými vyššie uvedenými skutočnosťami v odôvodnení písomného napomenutia vôbec nevysporiadal, a to aj napriek tomu, že ich priamo v texte odôvodnenia spomína.

15.7 dodal, že od nástupu do funkcie sudcu mu nebolo do spisu založené písomné napomenutie, nič mu nebolo vytýkané a pri hodnotení sudcu získal plný počet bodov, kde pri kontrole spisov nebol zistený subjektívny prietáh. Uloženie písomného napomenutia ministrom preto považuje za účelové, neprimerané a diskriminačné.

15.8 sudca má za to, že rozhodnutie ministra je nekonzistentné a vzájomne si protirečiacie, ak - na strane jednej - minister poukazuje na ojedinelosť prípadu, spokojnosť vedenia súdu s vybavovaním vecí v jeho súdnom oddelení, na zaťaženosť sudcu, ďalej na to, že mu nikdy nebol pozastavený, ani znížený nápad vecí, na porovnateľné, resp. nadštandardné počty vybavených vecí, na rýchlosť vybavenia spornej veci po podaní sťažnosti (2 týždne) a na zdravotné problémy jeho syna, avšak - na strane druhej - napriek tomu pristúpil k uloženiu písomného napomenutia. V tomto kontexte poukázal sudca v návrhu na to, že medzičasom došlo u jeho syna k realizácii ďalších medicínskych úkonov, ktoré si vyžadovali prítomnosť sudcu (ako otca maloletého), pričom považuje za „nepochopiteľné a cynické“, že minister spravodlivosti napriek tomu, že tieto skutočnosti cituje v odôvodnení písomného napomenutia, nijako neuvádza, prečo to nezohľadnil v rámci tohto „ojedinelého prípadu mojej nečinnosti“. Dodal, že s manželkou osobne zabezpečoval starostlivosť o ďalšie dve maloleté deti (ktoré v čase nápadu predmetnej veci mali 3 a 13 rokov).

15.9 záverom sudca replikuje, že okrem činnosti vo svojom vlastnom oddelení, bol členom senátu, resp. zastupujúcim členom senátu v ďalších senátoch, kde sa zúčastňoval porád a pojednávani. Uviedol, že „vo svojom vyjadrení som čestne priznal, že zrejme aj s poukazom na vyššie uvedené dôvody po podaní žiadosti obchodnej spoločnosti H. O., V..Z.. o poskytnutie informácií ohľadom konania vedeného pod sp. zn. 6CoKR/2/2016 som po prioritnom naštudovaní tejto veci okamžite cca do dvoch týždňov vytýčil termín verejného vyhlásenia rozhodnutia a zabezpečil nevyhnutne všetky úkony vrátane predporady členov senátu tak, aby na tomto verejnom vyhlásení rozhodnutia mohlo dôjsť k meritórnemu rozhodnutiu o odvolaní v tejto veci.“.

15.10 sudca následne poukazuje na to, že mu nie je jasné, prečo došlo k uloženiu písomného napomenutia viac ako 7 mesiacov po tom, čo už z jeho strany došlo k vybaveniu vecí, keď sám minister spravodlivosti v odôvodnení svojho rozhodnutia akceptuje, že „už dávnejšie došlo k promptnému odstráneniu namietaného porušenia práva na včasné vybavenie vecí“.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie sudca navrhol, aby disciplinárny senát písomné napomenutie určil za neplatné.

17. K podanému návrhu sudcu sa minister vyjadril podaním zo dňa 20.1.2020 (č. 37286/2019/151) označeným ako „Vyjadrenie k návrhu na určenie neplatnosti písomného napomenutia sudcu“.

18. K tvrdeným formálnym nedostatkom výroku písomného napomenutia minister uviedol, že má za to, že tento dostatočne určitým spôsobom vymedzuje skutok, za ktorý sa písomné napomenutie uložilo. Obsahuje konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ktorý mal dotknutý sudca porušiť (§ 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach), ako aj jeho právnu kvalifikáciu (nedostatky v práci menšieho významu). Ustanovenie § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach obsahuje viacero povinností sudcu, pričom v predmetnej veci bolo písomné napomenutie uložené za „spôsobenie zbytočných prietahov, keď v uvedenej veci nekonal, hoci bol povinný konať, a to od 5.4.2016, kedy mu bola vec predložená za účelom rozhodnutia o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie až do dňa 12.3.2019, kedy určil miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia na deň 19.3.2019“. Minister považuje (vzhľadom na uvedené) za zrejmé, že sudca bol písomne napomenutý za porušenie povinnosti ustanovenej v § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach, ktoré ustanovuje povinnosť „v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietahov“.

19. V súvislosti s údajnou absenciou formy zavinenia v písomnom napomenutí minister argumentuje, že z neho jednoznačne vyplýva, že sa zavinením zaoberal a ustálil, že ide o zavinenie z nebanlivosti. Uviedol, že z § 163 ods. 3 Trestného poriadku nevyplýva povinnosť uviesť zavinenie vo výroku písomného napomenutia.

20. K ďalším dôvodom návrhu minister uviedol, že nečinnosť sudcu v trvaní takmer troch rokov nebolo možné ponechať nepovšimnutú, a to napriek okolnostiam, ktoré sú v rozhodnutí uvedené, a ktoré sú v prospech JUDr. G.. Osobitne poukázal na to, že:

20.1 zo sťažnosti obchodnej spoločnosti H. O., V..Z.. vyplýva, že iné senáty Krajského súdu v A. v obdobných veciach (popreté pohľadávky z toho istého reštrukturalizačného konania) - sp. zn. 2CoKR/1/2016 a sp. zn. 4CoKR/1/2016 rozhodli do jedného roka, kým senát JUDr. G. rozhodol po takmer troch rokoch a aj to po sťažnosti na prietahy v konaní a upozornení dotknutého sudcu predsedníčkou krajského súdu.

20.2 sudca rozhodoval iné - neskôr napadnuté veci z agendy CoKR (napr. sp. zn. 6CoKR/8/2016, sp. zn. 6CoKR/4/2017, sp. zn. 6CoKR/6/2017, sp. zn. 6CoKR/13/2017), ktoré takto boli rozhodnuté skôr ako vec sp. zn. 6CoKR/2/2016.

21. Minister spravodlivosti ďalej poukázal na to, že sudca v žiadnom zo svojich vyjadrení, ako ani v samotnom návrhu neuviedol, že by v zmysle § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach upozornil predsedníčku krajského súdu na neprímeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietahov.

22. Z vyjadrenia ministra k podanému návrhu vyplýva, že tento pôvodne zvažoval proti JUDr. G. podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, avšak práve s prihliadnutím na okolnosti uvedené v odôvodnení písomného napomenutia vec vybavil týmto spôsobom (bez podávania disciplinárneho návrhu). Skutočnosť, že dotknutý sudca (ako sa sám vyjadril) opomenul, resp. pozabudol na spis sp. zn. 6CoKR/2/2016, a preto v tejto veci takmer tri roky nekonal, vyhodnotil minister ako nedostatok v práci menšieho významu. Minister pritom žiadnym spôsobom nespochybnil prácu sudcu ako celok, keď písomné napomenutie uložil len za priet'ahy v tejto jednej veci (sp. zn. 6CoKR/2/2016).

III.

Rozhodnutie disciplinárneho senátu prvého stupňa

23. Disciplinárny senát prvého stupňa (ďalej ako „disciplinárny senát“) po obstaraní vzájomných vyjadrení účastníkov konania k jednotlivým písomným podaniam, po nariadení viacerých ústnych pojednávaní vo veci, resp. po obstaraní a vykonaní dôkazov, rozhodol rozhodnutím č. k. 3Ds 3/2019-168 zo dňa 8.12.2020 tak, že návrh sudcu na určenie, že písomné napomenutie ministra je neplatné, zamietol.

24. Disciplinárny senát rozhodnutie odôvodnil primárne nasledovnou skutkovou a právnou argumentáciou:

24.1 disciplinárny senát verifikoval, či bolo písomné napomenutie dané včas, či spĺňa formálne náležitosti rozhodnutia a či sudca podal návrh na určenie neplatnosti v zákonnej lehote, pričom dospel k záveru, že všetky uvedené podmienky na konanie a rozhodnutie disciplinárneho senátu splnené boli.

24.2 odkazom na § 150 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich v spojení s § 163 ods. 3 Trestného poriadku, poukázal disciplinárny senát na to, že výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov - vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu. Disciplinárny senát dospel k záveru, že vo výroku písomného napomenutia je potrebné uviesť nielen opis skutku (spôsob konania sudcu, čo je obsahom skutkovej vety rozhodnutia), ale aj ktoré konkrétne ustanovenie z povinností sudcu bolo porušené a označiť príslušné ustanovenie zákona, ktorého znaky skutok napĺňa (teda čo sudca spáchal, čo je obsahom právnej vety rozhodnutia a právnej kvalifikácie konania sudcu). Disciplinárny senát zároveň poznamenal, že z ustanovenia § 163 ods. 3 Trestného poriadku nevyplýva obligatórne uvádzanie zavinenia vo výroku písomného napomenutia. Nedostatky v práci menšieho významu „boli v písomnom napomenutí bližšie špecifikované a vyvodenie zodpovednosti za priet'ahy v konaní sudcovi, boli v príčinnej súvislosti s priet'ahmi v konaní (nedôslednosť)“. Vzhľadom na uvedené potom disciplinárny senát dospel k záveru, že písomné napomenutie uložené ministrom vyššie uvedené požiadavky spĺňa. Vo výroku písomného napomenutia je jasne a výstižne opísaný skutok presným obdobím (5.4.2016 - 12.3.2019), miestom - Krajský súd v A. a spôsobom spáchania, ako aj spôsobeným následkom. Výroková časť podľa disciplinárneho senátu obsahuje aj uvedenie zákonných ustanovení, ktorých porušenia sa mal sudca dopustiť, právnu kvalifikáciu skutku a zároveň aj zákonné znaky odôvodňujúce uloženie písomného napomenutia.

24.4 disciplinárny senát mal v rozhodnutí za to, že minister pri ukladaní písomného napomenutia prihliadal na pracovné zaťaženie sudcu, resp. na jeho výkonnosť (a to aj na tzv. prerozdelené veci), pričom dospel k záveru, že minister nijakým spôsobom nespochybnil pracovné výsledky sudcu. Prihliadol aj na argumenty sudcu - vrátane nepriaznivého zdravotného stavu jeho syna. Ak by na tieto okolnosti minister neprihliadal, musel by podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči menovanému sudcovi (a nie vec riešiť písomným napomenutím).

24.5 rovnako ako minister spravodlivosti, ani disciplinárny senát nezistil žiadne objektívne relevantné okolnosti, ktoré by sudcovi bránili v predmetnej veci konať plynulo a bez priet'ahov. Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu pritom vyplynulo, že každý štvrtrok sa vyhotovoval konkrétny prehľad reštančných vecí sudcov i údaj o poslednom úkone v danej veci. Tieto prehľady sa doručovali jednotlivým kolégiám a príslušným sudcom s tým, aby sa uvedeným reštančným veciam venovala zvýšená pozornosť. Disciplinárny senát dospel k záveru, že z porovnania pracovnej zaťaženia iných

sudcov obchodnoprávneho kolégia, ktorí vykonávali aj občianskoprávnu agendu, nevyplývali skutočnosťou o nerovnomernej zaťaženi sudcov ju vybavujúcich.

24.6 disciplinárny senát dospel k záveru, že v období rokov 2016 - 2019 neeviduje disciplinárny senát zo strany JUDr. G. žiadne upozornenie na neprimeraný počet jemu pridelených vecí, resp. na nerovnomernú zaťaženosť sudcov krajského súdu. Predsedníčka krajského súdu navyše osobitne žiadala o dohľad v súdnom oddelení JUDr. G., čo mal disciplinárny senát preukázané listom zo dňa 26.10.2017 a 26.5.2018. Tieto zistenia vyhodnotil disciplinárny senát ako rozporné s argumentáciou sudcu JUDr. G., že na pracovných poradách avizoval, že veci nestíha vybavovať a že chce znížený nápad civilných vecí. Zo zápisnice z pracovnej porady sudcov obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v A. zo dňa 22.3.2018 vyplýva, že sudca JUDr. G. poukázal len na zvýšenú náročnosť vybavovania obchodnoprávnych vecí v porovnaní s občianskoprávnymi vecami.

24.7 disciplinárny senát v odôvodnení zamietajúceho rozhodnutia poukázal aj na zápisnice zo zasadnutia obchodnoprávneho kolégia krajského súdu zo dňa 15.6.2017 a 18.1.2018, z ktorých vyplýva, že reštančné veci (medzi ktorými bola aj vec sp. zn. 6CoKR/2/2016) je potrebné vybavovať prednostne a venovať im zvýšenú pozornosť.

24.8 v zhode so zisteniami ministra spravodlivosti, aj disciplinárny senát dospel k záveru, že sudca JUDr. O. G. sa dopustil nečinnosti vo veci sp. zn. 6CoKR/2/2016, keď v tejto veci od 5.4.2016 do 12.3.2019 nevykonal žiadny úkon. Aj disciplinárny senát preto dospel k záveru, že v danej veci sa sudca dopustil prietahov v konaní, za čo bola voči nemu vyvedená disciplinárna zodpovednosť, a to za menšie nedostatky v práci sudcu - v podobe písomného napomenutia.

24.9 v závere odôvodnenia rozhodnutia disciplinárny senát uviedol, že písomné napomenutie bolo sudcovi dané včas (v lehote podľa § 120 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich). Vzhľadom na to, že minister spravodlivosti sa o prietahoch dozvedel dňa 4.3.2019 a písomné napomenutie uložil dňa 19.11.2019, disciplinárny senát vyhodnotil, že 1-ročná subjektívna lehota na písomné napomenutie bola dodržaná. Disciplinárny senát sa zároveň nestotožnil s argumentáciou sudcu JUDr. G., že subjektívna lehota na uloženie písomného napomenutia začala ministrovi plynúť skôr, keďže mu boli doručované štatistické výkazy. Tento argument disciplinárny senát neprijal z dôvodu, že tieto štatistické výkazy neobsahujú spisovú značku tej-ktorej veci, ale len celkový počet reštančných vecí.

IV.

Odvolanie sudcu, vyjadrenie ministra spravodlivosti k odvolaniu

25. Proti prvostupňovému rozhodnutiu disciplinárneho senátu podal sudca JUDr. G. odvolanie („Odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu 3Ds 3/2019 zo dňa 8.12.2020“ zo dňa 28.1.2021, deň doručenia: 1.2.2021) - ďalej ako „odvolanie“.

26. Odvolanie vo veci odôvodnil primárne tým, že nebolo dokázané, že sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré mu je kladené za vinu. Rozhodnutie disciplinárneho senátu považuje za nezákonné, pretože disciplinárny senát nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, nevykonal všetky dostupné dôkazy a vec nesprávne právne posúdil a nesprávne rozhodol.

27. V konkrétnostiach sudca podané odvolanie odôvodnil nasledovnými skutkovými a právnymi skutočnosťami:

27.1 sudca má za to, že disciplinárny senát nesprávne posúdil jeho argumentáciu smerujúcu k tomu, že výrok písomného napomenutia obsahuje iba neurčité vymedzenie skutku a nie je z neho možné zistiť, akou formou zavinenia sa dopustil predmetného konania, pričom táto skutočnosť nevyplýva ani z odôvodnenia napomenutia. Disciplinárnemu senátu vytýka, že tento síce v odôvodnení akceptuje, že z výroku písomného napomenutia musí vyplývať forma zavinenia, avšak v rozpore s týmto tvrdením uvádza, že postačuje, ak táto informácia vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia. Názor disciplinárneho senátu, že forma zavinenia môže vyplývať aj z odôvodnenia písomného napomenutia, považuje sudca za nóvum. Odkazuje na § 163 ods. 3 Trestného poriadku tvrdiac, že výrok musí obsahovať všetky znaky, t.j. musí byť z neho zrejmé, či sa obžalovaný uznáva za vinného alebo sa oslobodzuje spod obžaloby za úmyselný alebo nedbanlivostný trestný čin (odkazuje na rozhodnutia disciplinárnych senátov - napr.: 1Ds 15/2013, 2Ds 2/2014, 5Ds 6/2016, 5Ds 3/2018). Odmietá, že by z písomného

napomenutia, ktoré mu bolo uložené, vyplývalo, či z jeho strany došlo k úmyselnému alebo nedbanlivostnému zavineniu nesplnenia alebo porušenia povinnosti sudcu.

27.2 v ďalšom poukazuje na vnútorné rozpory rozhodnutia disciplinárneho senátu, keď tento na jednej strane uvádza, že minister prihliadol na jeho pracovné výsledky, ako aj na argumenty, ktoré uviedol na svoju obranu (vrátane zdravotného stavu jeho syna), avšak na strane druhej konštatuje, že z vykonaného dokazovania disciplinárny senát nezistil žiadne objektívne relatívne (pozn.: relevantné) okolnosti, ktoré by sudcovi bránili v predmetnej veci konať plynulo a bez priet'ahov. Disciplinárny senát sa však žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentáciou v tom zmysle, že mu (na rozdiel od iných kolegov) nebol nikdy pozastavený, príp. znížený nápad vecí, ako ani s tým, že podľa vlastného názoru ministra spravodlivosti, sudca vykazoval z hľadiska počtu vyriešených vecí nadštandardné, resp. porovnateľné číselné hodnoty ako jeho kolegovia. Následne v odvolaní sudca replikuje agendy, ktoré rieši na krajskom súde a sumarizuje, že za daných okolností nie je možné stotožniť sa s tvrdením ministra spravodlivosti a disciplinárneho senátu, že by neexistovali objektívne okolnosti, ktoré mu bránili v predmetnej veci (sp. zn. 6CoKR/2/2016) konať plynulo a bez priet'ahov.

27.3 sudca odkazuje na vnútorné rozpory a nekonzistentnosť rozhodnutia disciplinárneho senátu v tom zmysle, že na strane jednej sa v ňom uvádza, že za roky 2016 - 2019 sa neevídujú upozornenia z jeho strany na neprimeraný počet vecí, resp. nerovnomernú zaťaženosť sudcov krajského súdu, avšak - na strane druhej - odôvodnenie odkazuje na zápisnicu porady sudcov z obchodnoprávneho úseku krajského súdu (zo dňa 22.3.2018), na ktorej porade vystúpil na podporu kolegov, ktorí požadovali zníženie nápadu Co vecí, kde on na podporu týchto návrhov poukazoval na zvýšenú náročnosť vybavovania obchodnoprávnych vecí v porovnaní s vecami občianskoprávnymi, čo priamo - podľa jeho názoru - súvisí s nápadom vecí, resp. s pridelením vecí. Namieta tvrdenie disciplinárneho senátu, že výkazy o reštančných veciach (aj v jeho oddelení) by mali negovať jeho obranu, že na nemožnosť vybavovania vecí v primeraných časových úsekoch riadne poukazoval a že žiadal znížiť nápad civilných vecí. Uviedol, že podpredsedu krajského súdu (predsedu kolégia) opakovane (ústne) žiadal o zníženie, resp. dočasné pozastavenie nápadu občianskoprávnej agendy, pričom tejto jeho žiadosti nebolo nikdy vyhovené.

27.4 disciplinárnemu senátu sudca JUDr. G. vytýka, že tento sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, že v rokoch 2016 - 2019 mu napadli aj veci po kolegoch, ktorí odišli do dôchodku, ako ani s tým, že po skončení dočasného pridelenia JUDr. I., v oddelení mu zostali veci, v ktorých bol pôvodne JUDr. I. sudcom - spravodajcom (26 nerozhodnutých vecí civilnej agendy a 19 nerozhodnutých vecí obchodnoprávnej agendy). V rámci rozhodovania o jeho návrhu, nebolo prihliadané na to, že pôsobil v ďalších dvoch senátoch a že zastupoval v ostatných senátoch.

27.5 podľa názoru sudcu JUDr. G., disciplinárny senát pochybil aj v tom, že rovnako ako minister spravodlivosti, ani disciplinárny senát nezohľadnili, že išlo o ojedinelý prípad a rovnako nezohľadnili nepriaznivý zdravotný stav jeho najmladšieho syna.

27.6 v súvislosti s reštančnými vecami, na ktoré odkazuje disciplinárny senát v rozhodnutí, sudca JUDr. G. uvádza, že aj u iných kolegov boli takéto veci a zároveň deklaruje, že nikdy v minulosti počas 15 rokov výkonu funkcie sudcu mu neboli vytknuté nedostatky v práci, resp. nečinnosť. Pracovné úlohy si plní svedomito, predsedníčkou krajského súdu bol vymenovaný za člena revíznej komisie. Namieta aj to, že disciplinárny senát (rovnako ako minister spravodlivosti) sa žiadnym spôsobom nevysporiadali so skutkovou a právnou náročnosťou veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 (v ktorej malo dôjsť k priet'ahom v súdnom konaní).

27.7 sudca disciplinárnemu senátu vytýka aj nesprávne vyhodnotenie otázky začiatku plynutia subjektívnej lehoty pre účely písomného napomenutia. Poukazuje na to, že vec sp. zn. 6CoKR/2/2016 napadla dňa 5.4.2016 a už dňa 5.4.2017 sa stala vecou reštančnou. Takto sa vykazovala aj v štatistických výkazoch, resp. v prehľade reštančných vecí. Tvrdí, že ak Ministerstvo spravodlivosti SR malo k dispozícii len štatistické listy, v ktorých sa neuvádza konkrétna spisová značka tej-ktorej reštančnej veci, nič ministerstvu nebránilo v tom, aby si tieto údaje vyžiadalo. Poukazuje pritom na to, že ide o jednu zo základných náplní činností Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky („kontrola a evidencia jednotlivých súdnych konaní“). Namiesto toho, aby ministerstvo postupovalo v zmysle vyššie uvedeného, vo veci začalo konať až po podaní sťažnosti dňa 4.3.2019 a až dňa 19.11.2019 uložil minister spravodlivosti sudcovi písomné napomenutie.

27.8 bez ohľadu na uvedené (bod 27.7 vyššie), poukazuje JUDr. G. na to, že „reťazenie lehôt“ (rozumej subjektívnych lehôt na podanie návrhu podľa § 120 ods. 4 zákona o sudcoch) je neprípustné.

Odkazuje na rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu vo veci sp. zn. 1Dso 2/2017, z ktorého vyplýva, že odvolací disciplinárny senát neakceptoval situáciu, keď jednej oprávnenej osobe márne uplynula subjektívna lehota na podanie disciplinárneho návrhu a následne z tohto dôvodu disciplinárny návrh podala iná oprávnená osoba, ktorej subjektívna lehota začala plynúť neskôr, a teda návrh bol podaný včas. Odvolací disciplinárny senát takýto postup reprobval a vo veci sp. zn. 1Dso 2/2017 dospel k záveru o neprijateľnosti takého postupu, keď disciplinárny návrh podá určitá oprávnená osoba po tom, čo inej oprávnenej osobe už uplynula subjektívna jednoročná lehota. Sudca JUDr. G. má za to, že uvedené rozhodnutie je aplikovateľné aj na jeho vec.

28. Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie sa sudca domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia disciplinárneho senátu v celom rozsahu a určenie, že písomné napomenutie ministra spravodlivosti je neplatné.

29. Odvolanie sudcu bolo zaslané ministerke spravodlivosti Slovenskej republiky prípisom zo dňa 8.2.2021 (dátum doručenia: 9.2.2021). Zároveň jej bola daná možnosť vyjadriť sa k predmetnému odvolaniu v lehote 15 dní, ktoré právo ministerka spravodlivosti nevyužila.

V.

Konanie na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky

30. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší správny súd“) bol zriadený s účinnosťou od 1. januára 2021 ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov so začiatkom výkonu svojej činnosti od 1. augusta 2021. Do jeho právomoci bolo, okrem iného, zverené aj rozhodovanie o disciplinárnej zodpovednosti sudcov, prokurátorov, notárov a súdnych exekútorov [čl. 142 ods. 2 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v spojení s § 3 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „Disciplinárny súdny poriadok“ alebo „DSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. decembra 2021].

31. Disciplinárna vec týkajúca sa odvolania JUDr. O. G., sudcu Krajského súdu v A. proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu sp. zn. 3Ds 3/2019 z 8. decembra 2020, ktorý zamietol jeho návrh na určenie neplatnosti písomného napomenutia, ktoré mu bolo udelené ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky č. 37286/2019/151 dňa 19. novembra 2019, bola náhodným výberom technickými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená disciplinárnemu senátu 33D najvyššieho správneho súdu, ktorý o nej koná pod sp. zn. 33D/8/2021.

32. Upovedomenie o predložení veci najvyššiemu správnomu súdu a o zložení disciplinárneho senátu zo dňa 17.6.2022 bolo doručené JUDr. O. G. dňa 28.6.2022 a ministerke spravodlivosti SR dňa 23.6.2022. Účastníci konania námietku zaujatosti proti členom disciplinárneho senátu najvyššieho správneho súdu neuplatnili.

VI.

Relevantná právna úprava

33. Disciplinárne konanie vo veciach sudcov, prokurátorov, súdnych exekútorov a notárov upravuje Disciplinárny súdny poriadok (§ 1 DSP). V súdnej veci je zároveň relevantná právna úprava obsiahnutá aj v zákone č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

34. Podľa § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov nedostatky v práci menšieho významu alebo poklesky v správaní menšieho významu môže orgán, ktorý je oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania, vybaviť, ak je to postačujúce, aj tým, že sudcu písomne napomenie.

35. Podľa § 117 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.8.2021 do 30.11.2021 sa dotknutý sudca môže v lehote 15 dní odo dňa, keď sa dozvie o udelení napomenutia, obrátiť na príslušný disciplinárny senát s návrhom na určenie, že napomenutie je neplatné.

36. Podľa § 117 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.12.2021 do 31.5.2022 sa dotknutý sudca môže v lehote 15 dní odo dňa, keď sa dozvie o udelení napomenutia, obrátiť na najvyšší správny súd s návrhom na určenie, že napomenutie je neplatné.

37. Dňa 1.6.2022 nadobudla účinnosť novela zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon č. 151/2022 Z. z.), ktorý novelizoval znenie § 117 ods. 8 tak, že k nemu pripojil vetu „O návrhu sudcu rozhoduje disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu určený podľa disciplinárneho súdneho poriadku bez nariadenia ústneho pojednávania a po vyjadrení orgánu podľa odseku 7, ktorý udelil napomenutie; na konanie sa primerane použije disciplinárny súdny poriadok.“

38. Podľa § 46 ods. 3 DSP, na účely podľa odseku 1 odovzdá Kancelária Súdnej rady Slovenskej republiky a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky spisový materiál do 15. decembra 2021 najvyššiemu správne súdu.

39. Podľa § 46 ods. 5 DSP, ak bolo vo veci podľa odseku 3 do 30. novembra 2021 proti disciplinárnemu rozhodnutiu doterajšieho disciplinárneho orgánu podané odvolanie, o odvolaní rozhodne disciplinárny senát podľa tohto zákona; napadnuté disciplinárne rozhodnutie môže len zmeniť alebo potvrdiť. Proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu o odvolaní nie je prípustné odvolanie.

40. Podľa § 4 DSP ak tento zákon neustanovuje inak a ak to povaha veci nevyklučuje, na disciplinárne konanie sa primerane použijú ustanovenia Trestného poriadku o základných zásadách trestného konania, o spoločnom konaní, o vylúčení súdu a iných osôb, o obhajcovi, o úkonoch trestného konania, o dokazovaní, o rozhodnutiach súdu, o hlavnom pojednávaní, o odvolaní, o dohode o uznání viny a prijatí trestu, o obnove konania a o trovách trestného konania.

41. Podľa § 163 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

42. Podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch, sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietáhov; vždy upozorniť predsedu súdu na neprímeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietáhov.

43. Podľa § 120 ods. 4 zákona o sudcoch, návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom senáte do jedného roka odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do troch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa sudca dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, najneskôr do piatich rokov odo dňa spáchania tohto disciplinárneho previnenia.

VII.

Právne posúdenie vecí Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky

44. Vychádzajúc primárne z vyššie uvedených zákonných ustanovení, senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky 33D (ďalej ako „odvolací senát“) posúdil odvolanie sudcu JUDr. G. proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu a rozhodol o ňom tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a to z dôvodov uvedených nižšie.

45. Odvolací senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší správny súd“) v prvom rade poznamenáva, že predmetom písomného napomenutia boli prietahy, resp. nečinnosť sudcu JUDr. G. v jednej konkrétnej veci (sp. zn. 6CoKR/2/2016). Odvolací senát potom obmedzil svoju prieskumnú činnosť na zákonnosť, resp. dôvodnosť takto vymedzeného písomného napomenutia, resp. na zákonnosť nadväzujúceho prieskumu realizovaného disciplinárnym senátom prvého stupňa.

46. Námietky sudcu vo vzťahu k písomnému napomenutiu je možné rozdeliť do štyroch základných skupín (i) formálne nedostatky písomného napomenutia - spočívajúce v neurčitosti, resp. v nekonkrétnosti výroku písomného napomenutia a údajnej absencii zákonných náležitostí predmetného výroku, (ii) nedostatky odôvodnenia - spočívajúce najmä v údajných vnútorných rozporoch odôvodnenia, ako aj na nedostatočnom odôvodnení, (iii) námietky týkajúce sa údajného premlčania skutku, resp. oneskoreného udelenia písomného napomenutia sudcu ministrom spravodlivosti a (iv) objektívne okolnosti, ktoré sudcovi mali brániť konať vo veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 bez prietahov.

47. Disciplinárnemu senátu prvého stupňa sudca JUDr. G. v odvolaní vytýka najmä to, že (i) nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, resp. nevykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, (ii) vec z právneho hľadiska posúdil nesprávne, pričom konkrétne skutkové a právne dôvody odvolania sú uvedené v bode 27. tohto odôvodnenia.

48. Úvodom odvolací senát najmä ustálil a za nesporné vo veci považuje, že:

48.1 sudca JUDr. G. nerozporuje, že vo veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 v čase od napadnutia veci (5.4.2016) do vytýčenia termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia (12.3.2019) nebol z jeho strany uskutočnený žiadny procesný úkon,

48.2 sudca JUDr. G. nerozporuje, že k nečinnosti, resp. k prietahom v konaní došlo z dôvodov na jeho strane (a to najmä z dôvodu jeho pracovného zaťaženia a zdravotných ťažkostí jeho syna v rozhodnom období), keď tieto okolnosti mohli byť dôvodom toho, prečo opomenul konať vo veci, za ktorú mu bolo uložené napomenutie,

48.3 sudca JUDr. G. nerozporuje, že prednostne rozhodoval aj iné - nepreferenčné veci, ktoré mu napadli neskôr ako mu napadla vec, za ktorú mu bolo udelené písomné napomenutie (s odôvodnením, že tieto veci boli skutkovo a právne menej náročné ako bola vec sp. zn. 6CoKR/2/2016) - k tomu pozri aj bod 20.2 tohto odôvodnenia,

48.4 sudca JUDr. G. po doručení sťažnosti na prietahy vo veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 Krajskému súdu v A. (dňa 5.3.2019) - dňa 12.3.2019 vytýčil termín verejného vyhlásenia rozhodnutia v predmetnej veci na 19.3.2019 a spis bol dňa 21.3.2019 vrátený okresnému súdu (aj s písomným vyhotovením rozhodnutia vo veci).

49. V ďalšom sa bude odvolací senát zaoberať parciálnymi námietkami sudcu uvedenými v texte odvolania, resp. návrhu na určenie neplatnosti písomného napomenutia.

50. Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku, „(3) Výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.“. V zhode s disciplinárnym senátom prvého stupňa, aj odvolací senát má za to, že písomné napomenutie ministra spravodlivosti obsahuje všetky relevantné náležitosti na to, aby bol skutok, za ktorý sa písomné napomenutie uložilo, dostatočne konkrétne a nezameniteľne vymedzený.

51. Pre úplnosť odvolací senát dodáva, že podľa rozhodovacej praxe trestných súdov, ani prípadná absencia vymedzenia subjektívnej stránky deliktu vo výroku trestného rozhodnutia nezakladá automaticky jeho nezákonnosť. Naopak, ako judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, napr. neuvedenie subjektívnej stránky vo výroku rozhodnutia nemusí znamenať bez ďalšieho zákonný dôvod dovolania (napr. R 26/2012-IV), uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.11.2011. sp. zn. 2 Tdo 49/2011: Subjektívna stránka trestného činu nemusí byť v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku vyjadrená tak, aby to znamenalo prevzatie zákonnej definície príslušnej formy zavinenia (§ 15 a § 16 TZ <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqgaxhaylsmftxeylgyfuytm>>) do popisu zisteného skutku. Subjektívnu stránku konania páchatel'a pojmovo vymedzuje právna veta, pokiaľ je forma zavinenia uvedená v ustanovení osobitnej časti TZ <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqga>> (v dotknutej základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstate). Inak forma zavinenia vyplýva z § 17 a 18 TZ <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqga>>. Skutková veta výroku odsudzujúceho rozsudku nesmie z hľadiska uvedených kritérií kvalifikačne použitej právnej vety výslovne ani obsahovo odporovať. Ak túto podmienku spĺňa, nie je vo vzťahu k zavineniu a jeho skutkovému vyjadreniu, ktoré má zodpovedať právnomu posúdeniu zisteného skutku, splnený dovolací dôvod podľa § 371 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqgexhaylsmftxeylgyfuztomi>> ods. 1 písm. i) TP. [pozn.: upravené znenie].

52. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky teda neguje striktný výklad uplatnený sudcom, ktorý v odvolaní uvádza, že forma zavinenia musí vyplývať priamo z výroku písomného napomenutia. Odvolací senát má za to, že ak takýto striktný výklad neplatí v trestnom konaní, nepochybne aj v disciplinárnom konaní musí byť prijateľný taký postup oprávnenej osoby pri ukladaní písomného napomenutia (ako „najnižšej“ miery vyvodzovania zodpovednosti za pracovné poklesky sudcu), ktorá formu zavinenia rieši v odôvodnení písomného napomenutia.

53. Aj v rozhodovacej praxi disciplinárnych senátov sa vo vzťahu ku konkrétnosti výrokov písomných napomenutí uplatňuje materiálny, nie formalistický prístup. K určaniu písomných napomenutí za neplatné pristupujú disciplinárne senáty pri takých vadách výrokov, ktoré majú podstatnú povahu - napr. sp. zn. 5Ds/1/2021 - „V prejednávanej veci výrok písomného napomenutia obsahuje iba vymedzenie skutku, avšak neobsahuje, ktoré konkrétne ustanovenia právnych predpisov mal sudca porušiť a právne posúdenie jeho konania.“ - písomné napomenutie v súdnej veci takéto nedostatky nevykazuje, ďalej napr. - sp. zn. 2Ds/1/2016 - „Výroková časť napadnutého písomného napomenutia neobsahuje žiadne konkrétne označenie, žiaden konkrétny opis konania sudkyne, ktorým sa mala dopustiť, v danom prípade zrejme, poklesku v správaní menšieho významu, a to už vôbec nie čo do uvedenia miesta, času a spôsobu spáchania a iných skutočností potrebných na to, aby skutok/skutky nemohli byť zamenené s inými, ale aj pre posúdenie či rozhodnutie vo forme písomného napomenutia bolo vydané včas (viď tu § 118 zákona č. 385/2000 Z. z.).“ - písomné napomenutie v súdnej veci takéto nedostatky nevykazuje, príp. 5Ds/6/2016 - „Z toho treba odvodiť nutnosť obsahovej náležitosti výroku písomného napomenutia spočívajúcej v uvedení konkrétneho zákonného ustanovenia, ktoré sudca svojim konaním porušil, a teda vo výroku takého rozhodnutia treba uviesť nielen opis skutku (spôsob konania sudcu, čo je obsahom skutkovej vety rozhodnutia), ale aj ktoré konkrétne ustanovenie z povinností sudcu bolo porušené a označiť príslušné ustanovenie zákona, ktorého znaky skutok napĺňa (teda čo sudca spáchal, čo je obsahom právnej vety rozhodnutia a právnej kvalifikácie konania sudcu). V prejednávanej veci výrok písomného napomenutia obsahuje iba vymedzenie skutku v oboch prípadoch, avšak neobsahuje, ktoré konkrétne ustanovenia právnych predpisov mal sudca porušiť a právne posúdenie jeho konania [...]“ - písomné napomenutie v súdnej veci takéto nedostatky nevykazuje.

54. Rozhodovacia prax disciplinárnych senátov prihladájúca na prax všeobecných súdov kvalitatívny štandard výroku viaže na určitosť, konkrétnosť a nezameniteľnosť skutku, za ktorý sa opatrenie ukladá a na vymedzenie súvisiacej právnej kvalifikácie - napr. sp. zn. 5Ds/1/2021 „[...] judikát R18/2011 (Zbierka NS 2/2011), rozsudok Krajského súdu v Žiline z 23. júla 2008, sp. zn. 1 To 77/2008), z

ktorého vyplýva, že konanie o disciplinárnom previnení a ukladanie sankcie zaň, vychádza zo zásad trestnoprávnej úpravy, v zmysle ktorej bez ohľadu na to, či ide o trestnú zodpovednosť podľa trestného práva, administratívne trestanie alebo disciplinárne trestanie, obvinený z porušenia právnej povinnosti má vždy právo vedieť, za ktorý skutok sa mu sankcia za porušenie právnej povinnosti ukladá, a preto vo výroku rozhodnutia, ktorým sa mu ukladá sankcia za porušenie právnej povinnosti, by mal byť skutok uvedený určitým spôsobom tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom. Vzhľadom k uvedenému podstatnou náležitosťou výroku rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia je opísanie skutku s právnou kvalifikáciou o disciplinárnom previnení s označením zákonného ustanovenia, ktoré bolo porušené. V zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s článkom 49 Ústavy SR, len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Ide o deklarovanie univerzálneho princípu „nullum crimen, nullapoena sinelege“, ktorý sa po formálnej stránke prejavuje tak, že vo výroku rozhodnutia musí byť uvedený opis konania, ktorý je skutkom a súčasne jeho právna kvalifikácia s označením zákonného ustanovenia, ktoré bolo porušené.[...] Vzhľadom na tieto okolnosti nerešpektovanie formálnych náležitostí sankčných rozhodnutí má za následok nezákonnosť rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva tiež v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom konkrétny popis skutku je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, ktorá konkrétna povinnosť bola porušená a aké opatrenia, či sankcie boli uložené.“ Podľa názoru odvolacieho senátu, výrok písomného napomenutia v súdnej veci tento štandard spĺňa.

55. V tomto kontexte sa odvolací senát nemohol stotožniť s tvrdením sudcu JUDr. G., ktorý v odvolaní (str. 2, druhý odsek, veta prvá) uvádza, že „ani z odôvodnenia rozhodnutia táto skutočnosť nevyplýva, keď nie je uvedené, či došlo k úmyselnému, resp. nedbanlivostnému zavineniu [...]“. Z písomného napomenutia ministra spravodlivosti (tretia strana, šiesty odsek) explicitne vyplýva záver ministra: „[...] preto som dospel k záveru, že predseda senátu a sudca spravodajca JUDr. O. G. zavinené nepostupoval v zmysle ustanovení zákona o sudcoch... [...]“ Neskôr - na tej istej strane písomného napomenutia, v ôsmom odseku - sa minister spravodlivosti ďalej vyjadruje k zavineniu sudcu tak, že pri hodnotení tejto otázky pre účely písomného napomenutia preberá vlastné tvrdenie sudcu JUDr. G. o jeho nedbanlivostnom konaní. Stotožnenie sa s tým, že išlo o nedbanlivostné konanie pritom vyplýva zo siedmeho odseku na tretej strane písomného napomenutia, kde minister spravodlivosti uvádza, že pri ukladaní písomného napomenutia prihliadal aj na „mieru zavinenia“ sudcu, pričom v nadväzujúcej časti následne odkazuje na nedbanlivostné konanie JUDr. G..

56. Pre úplnosť odvolací senát uvádza, že striktný výklad prezentovaný sudcom ohľadom nevyhnutnosti uvedenia zavinenia vo výroku napomenutia ministra nemá oporu ani v rozhodovacej praxi disciplinárnych senátov. V rámci rozhodovania v súdnej veci sa odvolací senát oboznámil s viacerými rozhodnutiami, v ktorých bola určená neplatnosť uloženého napomenutia, pričom svoju pozornosť zamerlal súd na tie rozhodnutia, ktorých predmetom boli napomenutia, ktoré rovnako vo výrokovej časti neobsahovali vymedzenie zavinenia. Demonstratívne je možné uviesť, napr. už vyššie uvedené rozhodnutie sp. zn. 5Ds 1/2021 zo dňa 21. mája 2021, kde napomenutie bolo sudcovi uložené za „bezdôvodné omeškanie začatia pojednávania“ (porovnaj prvý odsek odôvodnenia predmetného rozhodnutia), t.j. bez uvedenia zavinenia. Disciplinárny senát určil, že napomenutie je neplatné, z dôvodu, že obsahuje „iba vymedzenie skutku, avšak neobsahuje, ktoré konkrétne ustanovenia právnych predpisov mal sudca porušiť a právne posúdenie jeho konania“, t.j. aj keď dôvodom pre určenie, že napomenutie je neplatné boli formálne vady výroku napomenutia, disciplinárny senát do týchto dôvodov nezahrnul absenciu zavinenia. Ďalej, napr. v rozhodnutí disciplinárneho senátu - sp. zn. 6Ds 4/2015 zo dňa 1. júna 2016 bolo sudkyni uložené napomenutie za to, že „spôsobila zbytočné prietáhy“ (porovnaj výrokovú časť disciplinárneho rozhodnutia), pričom v napomenutí jej zavinenie uvedené nebolo. I napriek uvedenému, dôvodom pre určenie napomenutia za neplatné neboli formálne nedostatky výroku napomenutia, ale materiálne okolnosti veci zistené dokazovaním v priebehu disciplinárneho konania. Rovnako, napr. vo veci 2Ds 2/2006 zo dňa 29. marca 2006, kde bolo predmetom konania napomenutie, ktoré bolo sudcovi uložené „pretože v pridelennej veci na Okresnom súde [...] postupoval tak, že vykonávaním neefektívnych úkonov spôsobil zbytočné prietáhy v konaní v uvedenej veci. [...]“ (porovnaj druhý odsek odôvodnenia disciplinárneho rozhodnutia), pričom ani

toto napomenutie neobsahovalo vymedzenie zavinenia sudcu, ktorému bolo uložené. Disciplinárny senát síce napomenutie určil za neplatné, ale nie z dôvodu formálnych nedostatkov výroku napomenutia (absencia zavinenia), ale na základe výsledkov meritórneho dokazovania, ktoré dôvodnosť napomenutia materiálne vyvrátili. Aj rozhodnutím sp. zn. 2Ds 1/2016 bolo určené napomenutie uložené sudkyňi za neplatné („za neetické správanie sa sudkyne“ - prvý odsek odôvodnenia predmetného rozhodnutia) a aj keď dôvodom pre jeho neplatnosť boli formálne nedostatky, tieto nevidel disciplinárny senát v tom, že vo výroku nebolo uvedené zavinenie, ale v tom, že „Výroková časť napadnutého písomného napomenutia neobsahuje žiadne konkrétne označenie, žiaden konkrétny opis konania sudkyne, ktorým sa mala dopustiť, v danom prípade zrejme, poklesku v správaní menšieho významu, a to už vôbec nie čo do uvedenia miesta, času a spôsobu spáchania a iných skutočností potrebných na to, aby skutok/skutky nemohli byť zamenené s inými [...]“. Hoci sú uvedené rozhodnutia len demonštratívne, odvolací senát nimi poukazuje na to, že absencia zavinenia vo výrokovej časti napomenutia nie je disciplinárnymi senátmi v ich rozhodovacej praxi vnímaná tak striktné, ako to naznačuje sudca JUDr. G.H. v jeho podaniach.

57. Odvolací senát má za to, že skutok, resp. skutky, z ktorých spáchania sa sudca písomným napomenutím uznáva vinným, majú a musia byť opísané vo výrokovej časti rozhodnutia o disciplinárnom previnení tak, aby nemohli byť zameniteľnými s inými a hlavne aby bolo zrejmé, že skutočne ide takýmto skutkom, skutkami o disciplinárne previnenie (k tomu porovnaj napr. sp. zn. 2Ds 1/2016).

58. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a prihliadajúc na to, že meritórne sudca JUDr. G. skutkovú vetu nenapáda - naopak - nerozporuje, že vo veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 žiadny úkon v časovom úseku uvedenom vo výroku písomného napomenutia neurobil, ako aj berúc do úvahy, že z písomného napomenutia vyplýva, že išlo o zavinené konanie, ktoré minister spravodlivosti vyhodnotil ako konanie z nedbanlivosti (v súlade s vlastným tvrdením sudcu), ani odvolací senát nevzhladol v námietke sudcu viažucej sa k formálnym nedostatkom písomného napomenutia také vady, ktoré by svojou intenzitou odôvodňovali zmenu rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho senátu (k tomu pozri § 46 ods. 5 DSP).

59. Odvolací senát nemohol prisvedčiť ani tej námietke sudcu, v ktorej tento namietal vnútornú nekonzistentnosť písomného napomenutia. Skutočnosť, že minister spravodlivosti pri ukladaní písomného napomenutia prihliadal, napr. na doterajšie pracovné výkony sudcu („nadštandardné, príp. porovnateľné čísla“), príp. na zdravotný stav jeho syna, a preto mu uložil „iba“ písomné napomenutie, nepredstavuje vnútorný rozpor výroku písomného napomenutia s jeho odôvodnením. Tieto okolnosti boli okolnosťami, ktoré ministra viedli k tomu, že nepodal návrh na začatie disciplinárneho konania, ale sám vec vybavil „najmiernejším“ možným spôsobom, a to písomným napomenutím podľa § 117 zákona o sudcoch a prísediach.

60. Podľa názoru odvolacieho senátu je nesprávny predpoklad sudcu, ak mal tento za to, že z vyššie uvedených dôvodov nemal byť postihnutý vôbec. Ako minister spravodlivosti uvádza v písomnom napomenutí, prietáhy v konaní vo veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 preukázané boli, resp. na túto skutočnosť nebolo možné neprihliadať (k tomu pozri, napr. aj vyjadrenie ministra k návrhu sudcu - zo dňa 16.1.2020).

61. Tak minister, ako aj disciplinárny senát - a v konečnom dôsledku ani odvolací senát - nespochybujú, že u sudcu išlo o ojedinelý prípad nečinnosti, resp. že inak sa jedná o sudcu, u ktorého počas výkonu jeho funkcie neboli preukázané prietáhy v konaní. Uvedené však nemôže znamenať, že by na prietáhy v konaní v tejto veci (sp. zn. 6CoKR/2/2016) mala byť na sudcu aplikovaná akási „amnestia“, resp. „ochrana“ majúca svoj základ práve v tom, že sudca JUDr. G. je inak aktívny, že zastáva funkcie spojené s kredibilitou jeho osoby (člen revíznej komisie) a že si riadne plní sudcovské povinnosti. Rovnako ani skutočnosť, že aj iní sudcovia - kolegovia JUDr. G. majú reštančné veci neneguje to, že vo veci, za ktorú mu bolo písomné napomenutie uložené, k prietahom došlo. Je potrebné rozlišovať medzi všeobecnými výsledkami, resp. všeobecnou činnosťou sudcu (na strane jednej) a naplnením znakov disciplinárneho previnenia v jednej - konkrétnej veci (na strane druhej).

62. V súvislosti s pracovnou vyťaženosťou sudcu odvolací súd uvádza, že sa stotožnil so závermi disciplinárneho senátu, že JUDr. G. nikdy kvalifikovaným spôsobom neuplatnil postup podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch o prísediacich v časti „vždy upozorniť predsedu súdu na neprímeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietáhov.“. V priebehu konania odvolací senát neidentifikoval žiadny dôkaz, ktorý by takéto oznámenie sudcu vo vzťahu k predsedovi krajského súdu preukazoval. Prípadné vyjadrenia sudcu o tom, že občianskoprávne veci sú menej náročné na rozhodovanie ako obchodnoprávne veci - komunikované na pracovných poradách obchodnoprávneho úseku krajského súdu - nie je možné hodnotiť ako kvalifikovanú notifikáciu podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich. Tento záver platí aj v prípade, ak bolo toto konštatovanie o menšej náročnosti civilnoprávnej agendy komunikované sudcom po vystúpení iných sudcov krajského súdu, ktorí údajne mali požadovať zníženie nápadu vecí.

63. Z vyššie uvedených dôvodov nemohol odvolací senát prihliadať ani na námietky sudcu o tom, že jemu (na rozdiel od iných kolegov) nebol nikdy pozastavený, príp. znížený nápad vecí, resp. že mu napadli aj veci po kolegoch - sudcoch, ktorí odišli do dôchodku. Ani argumentácia právnymi vecami, ktoré ostali v jeho oddelení na vybavenie po JUDr. I., nebola pre účely tohto konania - podľa názoru odvolacieho senátu - relevantná, a to práve preto, že sudca JUDr. G. v priebehu konania nepreukázal, že by predsedu krajského súdu riadne upozornil na neprímerané pracovné bremeno podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch.

64. Odvolací senát nespochybňuje, že sudca JUDr. G. je aktívnym sudcom, ani to, že v rozhodnom čase mohlo existovať viacero okolností, ktoré jeho pracovné bremeno zintenzívňovali, avšak v takomto prípade bolo jeho povinnosťou upozorniť predsedu súdu na neprímeraný počet vecí, ak zjavne hrozilo, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietáhov. Absencia takéhoto upozornenia zároveň vedie k záveru, že pracovná záťaž sudcu nebola taká, že by nemohol vybavovať veci bez zbytočných prietáhov. Z tejto premisy potom vychádzal tak minister spravodlivosti (tretia strana písomného napomenutia, tretí odsek, resp. vyjadrenie ministra spravodlivosti k návrhu na určenie neplatnosti písomného napomenutia - zo dňa 16.1.2020 - tretia strana, štvrtý odsek), ako aj disciplinárny senát (str. 12 rozhodnutia disciplinárneho senátu).

65. Ak v priebehu konania nebolo preukázané, že sudca riadne informoval predsedníčku krajského súdu o neprímeranom počte pridelených vecí (nech by bola dôvodom tohto neprímeraného počtu vecí akákoľvek skutočnosť - prerozdelenie vecí, veci po JUDr. I., kumulovaná agenda - obchodnoprávna a civilnoprávna a pod.), musel tak minister, ako aj disciplinárny senát a odvolací senát vychádzať z toho, že sám sudca vo svojom oddelení neidentifikoval neprímeraný počet pridelených vecí spojený s hrozbou nemožnosti ich vybavenia bez zbytočných prietáhov.

66. Navyše, nedá sa v tejto súvislosti opomenúť, že v priebehu konania bolo sudcovi preukázané, že tento rozhodoval veci, ktoré mu napadli do oddelenia neskôr ako je vec, v ktorej sa dopustil prietáhov v konaní (sp. zn. 6CoKR/2/2016), t.j. v rámci svojej rozhodovacej činnosti uprednostnil veci typovo podobné tej, v ktorej sa dopustil prietáhov v konaní (k tomu pozri aj bod 20.2 a 48.3 tohto odôvodnenia). Je nepochybné, že málokedy budú súdne veci skutkovo a právne identické, avšak ani samotná náročnosť akejkoľvek veci nie je dôvodom toho, aby ju sudca posúval na neskôr a aby na jej úkor preferenčne rozhodoval iné veci, ktoré subjektívne vyhodnotil ako skutkovo alebo právne menej náročné.

67. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti nedá neuviesť, že aj argumentácia sudcu o údajnej náročnosti vecí, v ktorej sa dopustil prietáhov v konaní (sp. zn. 6CoKR/2/2016) sa javí ako účelová, keď je nesporné, že sudca cca do dvoch týždňov od doručenia sťažnosti na prietahy v konaní v danej veci stihol nastudovať vec, vytýčiť termín verejného vyhlásenia rozhodnutia, vypracovať písomné znenie rozsudku a vec vrátiť súdu prvej inštancie (všetko v časovom rozpätí od 5.3.2019 do 21.3.2019). Ak by predmetná vec bola naozaj takej skutkovej a právnej náročnosti ako to naznačuje sudca, je len málo pravdepodobné, že by všetky tieto úkony sudca dokázal kvalifikovane vykonať za obdobie cca dvoch týždňov.

68. Z vyššie uvedených dôvodov, odvolací senát sa stotožnil s názorom ministra spravodlivosti, ako aj disciplinárneho senátu, že vo veci nebolo preukázané, že by pracovná záťaž sudcu bola neprimeraná, a to najmä s prihliadnutím na to, že v konaní nebolo preukázané, že by JUDr. G. uplatnil notifikačný postup podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich, t.j. on sám svoju pracovnú záťaž nepovažoval za takú, ktorá by mu bránila veci vybavovať priebežne a bez prietáhov. Na strane druhej, je nesporné, že iné veci obdobnej povahy rozhodoval sudca prednostne (hoci napadli neskôr ako je vec sp. zn. 6CoKR/2/2016), ako aj to, že ani vec sp. zn. 6CoKR/2/2016 zrejme nebola takej náročnosti, aby nemohla byť rozhodnutá skôr, ak ju sudca dokázal vybaviť po obdržaní sťažnosti na prietahy v konaní - za cca 2 týždne (vrátane písomného vyhotovenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie).

69. Finálne námietky sudcu smerujú k tomu, že mu písomné napomenutie malo byť udelené ministrom spravodlivosti po uplynutí zákonnej lehoty, ktorá je na to ustanovená v § 120 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich. Túto argumentáciu pritom sudca rozvetvuje do dvoch línií. Po prvé - poukazuje na to, že ak aj minister spravodlivosti ako osoba, ktorá mu písomné napomenutie udelila, nemal automaticky zasielané spisové značky reštančných vecí, mal možnosť si tieto obstarat' z úradnej moci a prijímať súvisiace opatrenie. Má za to, že nečinnosť ministra v tomto smere nemôže konvalidovať uplynutie lehoty, v ktorej mu mohol udeliť písomné napomenutie, ak by si tieto informácie (spisové značky reštančných vecí) riadne obstaral. Po druhé, poukazuje na to, že subjektívna lehota jedného roka (podľa § 120 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich) musí všetkým oprávneným osobám plynúť súčasne, resp. nie je možné, aby dochádzalo k tzv. reťazeniu subjektívnej lehoty u rôznych oprávnených osôb. Považuje za rozporné s princípom právnej istoty, ak každej oprávnenej osobe má plynúť vlastná - samostatná subjektívna lehota na uplatnenie disciplinárneho nástroja.

70. Odvolací senát sa nestotožnil s námietkou sudcu, že ministrom spravodlivosti uplynula subjektívna 1-ročná lehota na uloženie písomného napomenutia z dôvodu, že sám aktívne nezisťoval, v akých veciach mal sudca JUDr. G., resp. ten-ktorý sudca prietahy v konaní, ale uspokojil sa so štatistickým výkazom, z ktorého vyplýval iba počet reštančných vecí. Podľa § 120 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich v znení účinnom v rozhodnom čase (do 30.11.2021) platilo, že „(4) Návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom senáte do jedného roka odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do troch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa sudca dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, najneskôr do piatich rokov odo dňa spáchania tohto disciplinárneho previnenia.“.

71. Pojem „dozvedel [sa] o disciplinárnom previnení“ je potrebné nepochybné vykladať tak, že oprávnená osoba sa musela dozvedieť o tom, kto a v akej veci sa dopustil disciplinárneho previnenia. Pre začiatok plynutia subjektívnej 1-ročnej lehoty nepostačuje vedomosť oprávnenej osoby (v súdnej veci - ministra spravodlivosti) o tom, že na nejakom súde existuje určitý počet reštančných vecí. Žiadne zákonné ustanovenie neukladá explicitne ministrom spravodlivosti povinnosť aktívne žiadať od predsedov súdov presnú špecifikáciu konkrétnych reštančných vecí konkrétnych sudcov. Túto agendu majú primárne viesť a riešiť samotní predsedovia súdov, ktorí - rovnako ako minister spravodlivosti - disponujú disciplinárnou právomocou nad konkrétnymi sudcami. Nie je preto dôvodné tvrdiť (ako to prezentuje sudca JUDr. G.), že minister spravodlivosti je per se povinný obstarávať si detailné údaje o reštančných veciach konkrétnych sudcov a že ak tak neurobí, spôsobuje to stav, keď mu z dôvodov na jeho strane plynie a môže uplynúť subjektívna lehota na podanie disciplinárneho návrhu, resp. písomného napomenutia.

72. Ochranou pred zneužívaním právnej úpravy zo strany oprávnených osôb je pritom práve to, že okrem subjektívnej 1-ročnej lehoty uvedenej v § 120 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich, predmetné ustanovenie určuje aj objektívnu lehota na podanie disciplinárneho návrhu, resp. na udelenie písomného napomenutia. Odvolací senát preto nemal dôvod pri výklade týchto otázok odchyliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe disciplinárnych senátov, ktoré separátne začatie plynutia subjektívnych lehôt o konkrétnych oprávnených osôb dlhodobo potvrdzujú.

73. Takýto výklad je dôvodný, napr. aj vzhľadom na potrebu ochrany verejného záujmu. Ak by totiž, napr. z akéhokoľvek dôvodu predseda súdu neuplatnil príslušné disciplinárne nástroje voči sudcovi v jemu plynúcej subjektívnej lehote (napr. z dôvodu pozitívnych vzťahov so sudcom, ktorý sa disciplinárneho previnenia dopustil), automaticky by tým negoval možnosť inej oprávnenej osoby zjednať nápravu tohto nežiaduceho stavu, keďže aj tejto inej oprávnenej osobe by už plynula, resp. by uplynula lehota na podanie disciplinárneho návrhu, resp. uloženie písomného napomenutia, a to bez subjektívnej vedomosti tejto oprávnenej osoby o disciplinárnom previnení konkrétneho sudcu. Je nepochybné, že zákonným vymedzením viacerých oprávnených osôb (na podanie disciplinárneho návrhu, resp. uloženie písomného napomenutia) sa sleduje ochrana verejného záujmu spočívajúca v tom, aby prípadné disciplinárne previnenie konkrétneho sudcu mohlo byť postihnuté, napr. aj v prípade nečinnosti konkrétnej oprávnenej osoby, ktorá by tak vyvedeniu disciplinárnej zodpovednosti mohla en bloc zabrániť. Logicky, dosiahnutie ochrany verejného záujmu v zmysle vyššie uvedeného je možné len v prípade, ak každá oprávnená osoba bude mať osobitnú („vlastnú“) subjektívnu lehodu na uplatnenie konkrétneho disciplinárneho nástroja.

74. Odvolací senát z tohto dôvodu nemohol prisvedčiť ani tej argumentácii sudcu, v ktorej tento poukazuje na rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu - sp. zn. 1Dso 2/2017, a to osobitne na zákaz, tzv. reťazenia subjektívnych lehôt. Zjednodušene povedané, sudca má za to, že nemôže plynúť každej oprávnenej osobe samostatná - vlastná subjektívna lehota na podanie disciplinárneho návrhu, resp. písomného napomenutia, ale začiatok plynutia subjektívnej lehoty (pre všetky oprávnené osoby) má byť „pevný bod“. Opak by znamenal porušenie princípu právnej istoty.

75. Odvolací senát v tejto súvislosti poukazuje v prvom rade na to, že rozhodnutie odvolacieho senátu - sp. zn. 1Dso 2/2017, na ktoré sudca odkazuje, nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax disciplinárnych senátov.

76. Nie je sporné, že v súdnej veci sa o prietáhoch v právnej veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 minister spravodlivosti dozvedel nezávisle od predsedníčky krajského súdu, autonómne - a to priamo od účastníka konania (strany sporu) prostredníctvom sťažnosti, ktorú spoločnosť H. O., V..Z.. v kópii adresovala ministrovi spravodlivosti (k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie). Paradoxne, z písomného napomenutia explicitne vyplýva (strana druhá, tretí odsek), že predsedníčka krajského súdu vo vzťahu k ministrovi spravodlivosti uviedla, že inštitút písomného napomenutia vo veci nevyužila, keďže v prípade sudcu JUDr. G. išlo o ojedinelý prípad a s jeho doterajšou činnosťou vyjadrila spokojnosť. Sama predsedníčka súdu teda vo vzťahu k ministrovi spravodlivosti komunikovala skôr dôvody v prospech neuloženia písomného napomenutia. Z odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 1Dso 2/2017 pritom vyplýva, že sa ním reprobuje reťazenie lehôt v takých prípadoch, keď medzi oprávnenými osobami dochádza k účelovým úkonom smerujúcim k postihnutiu sudcu, a to tak, že oprávnená osoba, ktorej subjektívna lehota na podanie návrhu uplynula, upozorní na disciplinárne previnenie inú oprávnenú osobu, ktorej následne plynie osobitná subjektívna lehota. Vzhľadom na to, že súdaná vec podľa odvolacieho senátu nie je takou vecou, vychádzal práve zo všeobecne ustálenej rozhodovacej praxe, že subjektívna lehota každej oprávnenej osobe plynie nezávisle od subjektívnej lehoty inej oprávnenej osoby.

77. Záverom odvolací senát dopĺňa, že ak sudca v odvolaní proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu tomuto vytýka, že nevykonal všetky dostupné dôkazy, neuvádza, aké konkrétne dôkazy mal disciplinárny senát vykonať (a na preukázanie akých okolností). Navyše, ako to vyplýva zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 8. decembra 2020 (č. l. 163), JUDr. G. nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, a preto sa uznesením dokazovanie vyhlásilo za skončené. Tvrdenie sudcu JUDr. G. indikujúce nedostatočné dokazovanie vo veci preto odvolací súd vyhodnotil ako účelové.

VIII. Zhrnutie

78. Minister spravodlivosti, ako aj disciplinárny senát pri rozhodovaní vo veci prihliadali na skutočnosť, že sudca JUDr. G.H. je aktívnym sudcom, svoje pracovné povinnosti si inak riadne plní, ako aj na to, že v rozhodnom čase (v čase spôsobenia prietáhov v súdnom konaní sp. zn. 6CoKR/2/2016) sa mu narodilo dieťa so zdravotnými problémami. Prihliadanie na tieto skutočnosti v texte písomného napomenutia nespôsobuje jeho vnútornú inkonzistenciu, keďže - ako to vyplýva z písomného napomenutia - boli to okolnosti, ktoré v konečnom dôsledku viedli k tomu, že minister spravodlivosti sudcovi JUDr. G. uložil predmetné písomné napomenutie a neinicioval disciplinárne konanie.

79. Dlhodobé riadne plnenie si sudcovských povinností v iných veciach, príp. jeho „nadštandardné, príp. porovnateľné čísla“ v porovnaní s kolegami - sudcami, ďalej skutočnosť, že aj iní jeho kolegovia - sudcovia majú (mali) reštančné veci a pod., ako ani to, že v prípade JUDr. G. išlo o „ojedinelý prípad“ nečinnosti/prietáhov v konaní - nezbavuje sudcu zodpovednosti za prietahy v konkrétnej veci, za ktorú sa mu písomné napomenutie uložilo. Skutočnosť, že vo veci sp. zn. 6CoKR/2/2016 bol sudca dlhodobo nečinný (tak, ako to vyplýva z výroku písomného napomenutia) v konečnom dôsledku uznal („čestne priznal“) aj sám sudca. Tento prístup sudcu svedčí o jeho morálnej integrite, avšak nezbavuje ho zodpovednosti za spôsobenie prietáhov, resp. nečinnosť v tejto (jednej) konkrétnej veci.

80. V priebehu konania nebolo preukázané, že by sudca JUDr. G. uskutočnil úkon podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach („(4) Sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietáhov; vždy upozorniť predsedu súdu na neprímeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietáhov.“). Ak mal za to, že je neprímerane zaťažovaný (napr. z dôvodu prerozdeľovania vecí, nutnosti vybavenia vecí po JUDr. I., príp. z iných dôvodov), bol povinný na túto skutočnosť upozorniť predsedníčku krajského súdu, čo vo veci preukázané nebolo. Týmto úkonom - ak by bolo jeho tvrdenie posúdené predsedom krajského súdu ako dôvodné - mohlo - okrem iných - dôjsť k prijatiu opatrení smerujúcich k tomu, aby prietahy v jeho oddelení nevznikali (napr. znížením nápadu vecí). Sudca síce tvrdí, že jemu nápad vecí nikdy pozastavený/znížený nebol, nepreukázal však, že by vo vzťahu k orgánom správy súdu kvalifikovane takúto požiadavku komunikoval. Prípadné vyjadrenia sudcu na pracovných poradách obchodnoprávneho úseku krajského súdu (napr. o tom, že náročnosť civilnoprávných vecí je nižšia ako obchodnoprávných vecí) nie je možné považovať za úkon podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach.

81. V konaní bolo tiež preukázané, resp. JUDr. G. nerozporoval, že v rámci činnosti senátu 6CoKR, tento rozhodoval iné - neskôr napadnuté konkurzné/reštrukturalizačné veci pred vecou, za ktorú mu bolo uložené napomenutie. Ak sudca tvrdil, že rozhodoval aj iné veci, pri ktorých z objektívnych dôvodov platí preferenčný režim (napr. predbežné opatrenia, neodkladné opatrenia a pod.), z vykonaných dôkazov vyplýva, že prednostne riešil nielen veci, pri ktorých na to boli splnené zákonné predpoklady, ale aj iné - typovo obdobné ako je vec, v ktorej sa dopustil prietáhov v konaní (sp. zn. 6CoKR/2/2016). Argumentáciu náročnosťou vecí sp. zn. 6CoKR/2/2016 nemohol odvolací senát akceptovať, keďže uvedené naznačuje, akoby si sudca skutkovo a právne náročné veci „odkladal na neskôr“ a, naopak, výkonnostné požiadavky kompenzoval rozhodovaním skutkovo a právne menej náročných vecí (hoci tieto napadli neskôr). Navyše, tvrdenie o skutkovej a právnej náročnosti vecí sp. zn. 6CoKR/2/2016 do podstatnej miery neguje práve to, že po obdržaní sťažnosti na prietahy v konaní, JUDr. G. dokázal ako predseda senátu, resp. sudca spravodajca zabezpečiť rozhodnutie veci, vypracovanie rozsudku a vrátenie veci na súd prvej inštancie v priebehu dvoch týždňov.

82. Výrok písomného napomenutia ministra spravodlivosti vyhodnotil odvolací senát ako dostatočne konkrétny. Skutok, za ktorý sa písomné napomenutie uložilo, je vymedzený dostatočne určito. Právna veta obsahuje aj odkaz na zákonné ustanovenie, ktoré svojim konaním (nečinnosťou) sudca porušil. Rovnako obsahuje vymedzenie, že sa jedná o nedostatok v práci menšieho významu. Výrok síce neobsahuje vymedzenie, že išlo o „zavinené“ konanie, avšak túto skutočnosť je možné abstrahovať zo samotného textu písomného napomenutia. Podľa názoru odvolacieho senátu, absencia zavinenia vo výrokovej časti napomenutia v súdnej veci, resp. konkrétnej formy zavinenia, nespôsobuje nepreskúmatateľnosť tohto úkonu ministra spravodlivosti. Uvedené platí v súdnej veci o to viac, že

na naplnenie znakov disciplinárneho previnenia, za ktorý bolo sudcovi uložené napomenutie, postačuje nedbanlivosť (nečinnosť, prietahy v súdnom konaní). Koncepcia disciplinárnej zodpovednosti sudcov je totiž budovaná na princípe nedbanlivosti, keď úmysel je potrebné skúmať a preukazovať len v prípade tých disciplinárnych previnení, pri ktorých to uvedený zákon explicitne vyžaduje ako zákonný predpoklad pre naplnenie znakov skutkovej podstaty daného deliktu. Disciplinárne previnenie sudcu JUDr. G. však takým nie je, a preto sa odvolací senát nemohol stotožniť s jeho argumentáciou o formálnych nedostatkoch výroku napomenutia. Pre úplnosť odvolací senát dopĺňa, že uvedenie formy zavinenia do výroku disciplinárneho rozhodnutia by bolo dôvodné, napr. aj v prípade, keby orgán rozhodujúci o disciplinárnom návrhu dospel k záveru, že disciplinárne obvinený sa disciplinárneho previnenia dopustil úmyselne (hoci pre naplnenie znakov skutkovej podstaty postačuje nedbanlivosť), a teda samotná forma zavinenia bude determinovať nadväzujúce disciplinárne opatrenie. V súdnej veci však nenastala ani táto situácia, keď vec bola vybavená napomenutím ministra, ktorý sám priamo podľa § 117 ods. 7 zákona o sudcoch a prísediaciach môže ukladať len jedno disciplinárne opatrenie - napomenutie, a to bez ohľadu na zavinenie, t.j. bez ohľadu na to, či „nedostatky v práci menšieho významu alebo poklesky v správaní menšieho významu“, nastali nedbanlivostným alebo úmyselným konaním sudcu.

83. Odvolací senát nemohol prisvedčiť ani tej námietke sudcu, že písomné napomenutie mu bolo udelené oneskorene (po uplynutí 1-ročnej subjektívnej lehoty, ktorú mal minister spravodlivosti k dispozícii). V zhode s rozhodnutím disciplinárneho senátu, aj odvolací senát má za to, že subjektívna lehota začala ministrovi spravodlivosti plynúť najskôr v deň, keď mu bol doručený („na vedomie“) podnet - sťažnosť H. O., V..Z.. na prietahy v konaní - sp. zn. 6CoKR/2/2016. Výkon kontrolnej, resp. dohľadovej činnosti ministerstva spravodlivosti, resp. výkon správy má vo všeobecnosti systémový charakter, nie individuálny. Ak má minister spravodlivosti (ako oprávnená osoba) k dispozícii štatistické výkazy, z ktorých vyplývajú len údaje o počtoch reštančných vecí, nemôže takýto výkaz zakladať na strane ministra začatie plynutia subjektívnej lehoty na uloženie disciplinárneho opatrenia. Odvolací senát neidentifikoval žiadne zákonné ustanovenie, z ktorého by ministrovi vyplývala explicitná povinnosť žiadať v takýchto prípadoch zoznam konkrétnych sudcov a konkrétnych reštančných vecí toho-ktorého sudcu. Vzhľadom na uvedené potom odvolací senát vyhodnotil, že začiatok plynutia 1-ročnej subjektívnej lehoty musel byť v súdnej veci viazaný na podnet obchodnej spoločnosti H. O., V..Z..

84. Záverom odvolací senát dopĺňa, že sa nestotožnil ani s tou argumentáciou sudcu, v ktorej tento namietal, že začiatok plynutia subjektívnej lehoty má mať „pevný bod“ pre všetky oprávnené osoby, a to odkazom na rozhodnutie sp. zn. 1Dso 2/2017. Ako uvádza odvolací senát vyššie, nejedná sa o ustálenú (paušálnu) rozhodovaciu prax disciplinárnych senátov a navyše kľúčovým pre súdnu vec je to, že skutkové okolnosti veci - sp. zn. 1Dso 2/2017 boli diametrálne odlišné ako to bolo v súdnej veci. Kým vo veci sp. zn. 1Dso 2/2017 malo dôjsť k účelovému konaniu zo strany oprávnených osôb, keď jedna oprávnená osoba po tom, čo jej uplynula subjektívna lehota na uskutočnenie disciplinárneho úkonu notifikovala inú oprávnenú osobu, takýto účelový postup vo veci JUDr. G. medzi oprávnenými osobami identifikovaný nebol. Naopak, minister ako oprávnená osoba sa o nečinnosti sudcu dozvedel nezávisle od predsedníčky krajského súdu (a to priamo od strany sporu v predmetnej veci) a - na strane druhej - predsedníčka krajského súdu vo vzťahu k ministrovi prezentovala argumenty, pre ktoré nepovažovala za relevantné JUDr. G. disciplinárne riešiť. Odvolací senát v tomto zmysle dopĺňa, že materiálny význam existencie viacerých oprávnených osôb a autonómne plynutie ich subjektívnych lehôt na podanie disciplinárneho návrhu (písomného napomenutia) vidí odvolací senát práve v tom, že sa tým zabezpečuje ochrana verejného záujmu (napr. v prípade účelovej nečinnosti jednej oprávnenej osoby vo vzťahu k sudcovi), pričom zákonným limitom a právnym nástrojom pred zneužitím tohto nástroja je aj súbežná existencia objektívnej lehoty na realizáciu príslušných disciplinárnych úkonov.

85. Navyše aj aktuálna rozhodovacia prax disciplinárnych senátov (realizovaná v rozhodovacej agende Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky) jednoznačne deklaruje, že každá oprávnená osoba má „vlastnú“ subjektívnu lehodu na podanie návrhu, resp. realizáciu disciplinárneho úkonu nezávisle od subjektívnych lehôt iných oprávnených osôb (napr. sp. zn. 33D/19/2021, bode 41.: „Podľa najvyššieho správneho súdu zákon o sudcoch úpravou, ktorou oprávnenie na podanie disciplinárneho

návrhu dáva viacerým subjektom a následne s plynutím subjektívnej lehoty na podanie návrhu spája okamih, „keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení“, jednoznačne každému oprávnenému subjektu stanovuje subjektívnu lehotu na podanie disciplinárneho návrhu zvlášť. Ak by súd prijal právny názor disciplinárne obvinenej o jednom okamihu začatia plynutia subjektívnej lehoty, v takom prípade by zákonom stanovená rôznorodosť oprávnených subjektov nemala žiadne odôvodnenie, dokonca by bola v súvislosti s plynutím subjektívnej lehoty nekontrolovateľná (subjekty o sebe navzájom nemajú vedomosť) a jej dodržanie by nemohol najvyšší správny súd vierohodne skúmať.“

86. Záverom odvolací senát opätovne uvádza, že ak sudca v odvolaní namietal nevykonanie všetkých dostupných dôkazov, sám sudca žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemal, a preto bolo dokazovanie riadne skončené (k tomu pozri zápisnicu z pojednávania pred disciplinárnym senátom - 8. decembra 2020). V odvolaní zároveň nešpecifikoval, aké ďalšie dôkazy mali byť vykonané a čo sa nimi malo preukázať.

87. Vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených skutočností a primerane aplikujúc § 117 ods. 8, veta druhá - zákona o sudcoch a prísediacich v účinnom znení, odvolací senát o odvolaní sudcu - JUDr. G. - proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu - sp. zn. 3Ds 3/2019 (č. k. 3Ds 3/2019-168) zo dňa 8.12.2020 rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

88. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 5 : 0, t.j. jednomyseľne.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.